

**Een zoeker krijgt belangstelling
voor het geloof
door de kerk op het plein;**

**een jongen gaat zich interesseren
voor het geloof van zijn meisje;**

**een kunstenaar wil de geestelijke
achtergrond kennen
van de kunstenaar, die de Sainte
Chapelle schiep.**

**En wóorden ze katholiek,
dan is het tenslotte toch niet
óm het merkwaardige bouwwerk,
óm het lieve meisje of
óm het vuurwerk van de gloeiende ramen.**

niet dáárom

Een kandidate voor Laetare had bezwaren tegen kap én kleren van religieuzen; een ander zag een nodige aanpassing aan de hedendaagse gewoonten in het roken van sigaretten; een derde vond: ook al geef je je geheel aan God, dan moet je toch geregeld thuis komen.

En wórdten ze Laetariste, dan is het ten slotte toch niet om het normale kapsel en de aardige jurk, of om de gehandhaafde sigaret, of om het geregeld bezoek aan thuis.

minder edelmoedig?

Zijn de jonge vrouwen van tegenwoordig minder bereid tot apostolaatswerk dan vijftig of twintig jaar geleden? Of begrijpen ze niet, hoe je daarvoor het meest geschikt wordt?

Integendeel: zij zien juist heel goed in, wat aan een mens wordt gevraagd om echt apostolaat te kunnen uitoefenen. Zij hebben zó een eerbied voor het apostolaat, dat zij soms huiverig staan tegenover een leven, dat haar geheel daarvoor opeist.

Zij willen graag helpen de wereld beter te maken. Zij voelen er voor, haar geloof productief te doen zijn. Zij voorzien, dat zij de mooiste ondervinding van haar leven zullen meemaken, indien door haar medewerking een medemens het geloof zou krijgen of terugkrijgen.

alles gebruiken

Maar, waarom kan dat ook niet, wanneer je je niet terugtrekt uit de wereld naar beschermende muren, in een beschermend uniform, en met vermijding van veel dingen, die de ontwikkeling van techniek, wetenschap en cultuur de mens ten gebruike stelt?

Zou de medemens vaak niet béter bereikt kunnen worden, indien hij ook uiterlijk bemerkt, dat je in allerlei opzichten, die op zich niet goed of kwaad zijn, hetzelfde bent als hij? En zijn Gods gaven er niet, om ze tot Zijn eer te gebruiken, dus ook voor het apostolaat?

De permanent of de paardestaart, het zwemmen en roken, de bioskoop en het concert kunnen helpen een vrouw méér geschikt te zijn voor een leven, waarin God alles betekent en waardoor zij andere mensen gelukkig maakt.

Dergelijke ideeën hebben een groep jonge vrouwen er toe gebracht een nieuw soort orde te beginnen. Zij zeiden: „Geen show en geen gemaaktheid in je leven; geen geforceerde cultuur of schijnheiligheid; geen gemaakte vroomheid, geen gefronste ernst of gemaakte glimlach. Maar eenvoudig en normaal, midden in de struggle for life; heel de schepping en wat de mens er van gemaakt heeft, gebruiken voor God; alles durven en je nooit op de voorgrond dringen. Midden in de wereld staan en het niet gemakkelijker hebben dan een ander”.

Zij zagen, dat nog twee derde van Nederland het katholicisme niet kent, dat vijftig procent van de katholieken niet naar de Kerk gaat; dat in veel andere landen de toestand net zo is. En dat mag zo niet blijven!

Deze vrouwen hebben een gewone werkring, bijvoorbeeld als verpleegster, sociale werkster, onderwijzeres, secretaresse. Zij dragen geen uniform en hebben geen enkel herkenningsteken, maar zijn gekleed als andere leeftijdgenoten. Haar woning is even onopvallend; haar kamers, waar zij ook niet-katholieken ontvangen, zijn normaal ingericht. Zij gaan, als het zo uitkomt, naar concert of bioskoop, komen geregeld bij haar familie, voeren vrij korrespondentie. Zij leggen de drie geloften van gehoorzaamheid, armoede en zuiverheid af en volgen een levensregel, waarin o.a. geestelijke oefeningen voorkomen.

te zwaar of kompromis?

Wanneer men dit leven zo aan de buitenkant bekijkt, kan men uiteenlopende oordelen vellen; men kan menen: zo'n leven is te zwaar, of: zo'n leven is een kleurloos kompromis tussen wereld en klooster. De beschouwing van de ondergrond van sommige bijzonderheden van haar leven, zal een meer gefundeerd oordeel mogelijk maken.

Waarom blijven deze jonge vrouwen leken? Het is om zich zo veel mogelijk aan te passen aan de levensomstandigheden en de mentaliteit van de mensen met wie zij in aanraking bedoelen te komen. Om een mede-mens goed

te kunnen helpen, moet men zoveel mogelijk in diens huid kruipen; hoe minder opzettelijk en hoe minder vanzelfsprekend dat gebeurt, des te beter. Worden deze jonge vrouwen kloosterling, dan zouden zij niet alleen onderworpen zijn aan de kerkelijke wetten, die voor een kloosterling zijn aangepast, maar dan zouden zij ook terecht een mentaliteit krijgen van verlating van de wereld en afweer er tegen. Een leek heeft de taak in de wereld te staan, de wereld te aanvaarden en zo te trachten die beter te maken.

Hier ligt ook een van de redenen, waarom ze het materiële leven, zoals iedereen dat moet meemaken, nemen als minimum grondslag voor de beoefening van de armoede. Zij mogen immers alleen bestaan van wat zij met hoofd en armen verdienen, zonder voor haar onderhoud giften aan te nemen. Bij werkeloosheid zouden zij op de normale sociale voorzieningen moeten steunen; bij ziekten maken zij geen aanspraak op „partikuliere” behandeling. Haar salaris staan zij aan de gemeenschap af, die voor haar onderhoud steeds verantwoordelijk blijft.

Natuurlijk brengen haar betrekking en haar apostolaat mee, dat zij de meeste geestelijke oefeningen, die haar leven op peil moeten houden, niet in gemeenschap met anderen kunnen doen. Daarom worden zij vanaf het begin van hun vormingstijd er op getraind deze oefeningen zelfstandig te verrichten op plaats en tijd, die zij zelf moeten uitzoeken. Het vraagt heel

wat geestkracht bijvoorbeeld dagelijks een half uur alléén te mediteren; het is tevens een goede wilstraining en een ongezochte gelegenheid om in zijn dienst van God niet van stemming of toeval afhankelijk te zijn.

Deze opgang naar God, die zij in en door haar apostolische werkzaamheid nastreven, staat voorop in haar aandacht. Het zou immers niets baten de gehele wereld te willen winnen, zelfs voor God, indien zij haar eigen ziel schade zouden toebrengen. Haar spiritualiteit concentreert zich op de liefde, waartoe men komt door een grenzeloos vertrouwen, dat op zijn beurt steunt op oprechte nederigheid.

haar apostolaat

Door haar leven en werk trachten zij voor niet-katholieken de weg te effenen naar de Kerk van Christus en voor afgedwaalde katholieken de terugkeer te verlichten. Voortgekomen uit het Una Sancta-werk, werken zij samen voor dezelfde idealen.

Ieder lid maakt door haar werk het bestaan van deze apostolische gemeenschap mogelijk. Wie haar baan heeft in een niet-katholieke omgeving, tracht in haar werkmilieu de aanvaardbaarheid van de katholieke te tonen. In de avonden, in zover die niet voor eigen vorming of ontspanning

nodig zijn, geven de Laetaristen les in de katholieke leer aan kandidaten voor de katholieke Kerk. Elke medewerking aan het bekeringswerk en het oecumenisch apostolaat in de breedste zin, waar ter wereld ook, ligt in haar lijn.

De opleiding duurt ongeveer twee en een half jaar. In deze tijd, waarin zij als regel een normale baan blijven behouden, moet blijken of de kandidaten ook de speciale omstandigheden van het Laetare-leven aan kunnen en of dit leven voor hen een hulp is in de blijde dienst van God en de naaste. Ieder lid wordt opgeleid ten minste voor het godsdienstdiploma B.

en de resultaten?

Het is moeilijk de resultaten van een geestelijk werk in woorden te benaderen. Sinds de oprichting in 1946 heeft Laetare ongeveer 700 geloofsleerlingen gehad, waarvan natuurlijk een belangrijk aantal nog op weg is naar het doopsel. Ongeveer 300 traden reeds tot de katholieke Kerk toe. Maar zijn deze en dergelijke resultaten het belangrijkste? Het voornaamste wat deze groep in de beginjaren van zijn stichting kon doen, is: een solide grondslag leggen voor een blijde en moedige gemeenschap, die in de toekomst veel hulp zal mogen bieden voor de terugvoering van ons vaderland en van andere landen naar het geloof, dat God de mensen heeft geschonken.

wensen?

Nodig zijn: kandidaten, die zich zonder kompromis als leek geheel aan God willen geven in dit speciale apostolaat. In elk beroep is apostolaat uit te oefenen: als sociale werkster of sekretaresse, als administratrice of onderwijzeres, als kleuterleidster of verkoopster, als verpleegster, jeugdleidster, danseres, zangeres, pianiste, ambtenares, juriste, arts; in het amusementsbedrijf, het hotelbedrijf, het touringcarbedrijf, het vliegwezen; in het leger, de marine, de militaire luchtvaart. Meisjes uit al deze en vele andere beroepen kunnen in Laetare haar plaats vinden, haar achtergrond krijgen, ondervinden dat zij nodig zijn en dat God ook háár wil gebruiken.

Nodig is: voldoende materiële hulp om de onkosten, die het direkte bekeeringswerk en het onderhoud van een kapel meebrengen, te bestrijden.

Vele categorieën medemensen moeten geholpen worden, om God voor het eerst te vinden of om Hem terug te vinden zoals Hij Zich aan ons heeft geopenbaard: de reformatorische kristenen in hun talloze kerken en sekten verlangen vurig naar de eenheid, door God in Zijn Kerk gewild; de oud-katholieken wensen deze eenheid evenzeer; de Christian Science, de Spiritisten en de Soefi kennen Christus nog slechts heel uit de verte; de humanisten en de buitenkerkelijken vermoeden niet, dat God onder ons mensen leeft.

Grote groepen medemensen zoals de prostitués en vele anderen, die door de omstandigheden van God zijn afgeweken, worden nog door bijna geen enkel apostolaat bereikt.

Voor al deze geestelijke noden zijn veel meisjes nodig, die haar leven willen geven. Er is werk in overvloed.

